

Reviews

Bounty's vreten en Michael Jackson coveren: Tom Vermeir en Patricia Kargbo zijn er steengoed in tijdens 'Bagger'

★★★★☆ 3,5/5

Voorstelling – Bagger

Regisseur - Yahya terryn

Gezelschap - Compagnie Cecilia

Cast - Patricia Kargbo, Tom Vermeir, Ben Brunin Frederik Heuvinck Naomi Sijmons Luk Vermeir

Els Van Steenberghe

24-04-2023,

Tom Vermeir en Patricia Kargbo baggeren hun brein. Hoe? Door zich rock-'n-rollend te laten gaan in een regenboogkleurig lichtdecor waar *woke* denken zowel gewaardeerd als met zwier bevroegd wordt.

Terwijl het publiek binnenkomt, kijken Vermeir en Kargbo rustig. De twee spelers zitten centraal op de scène, vlakbij de drum van Frederik Heuvinck. Hun zitjes lijken op de aluminiumstoeltjes uit de vertrekhal van een luchthaven. Boven het podium bengelen véél buisvormige TL-lampen. Rondom de acteurs en de drummer zitten toetsenist Luk Vermeir en de gitaristen Ben Brunin en Naomi Sijmons. Het podium is zwanger van rock-'n-roll.

(c) Kurt Van der Elst

Terwijl een toeschouwer nog snel een papieren zakdoekje vraagt aan zijn vrouw en enkele andere toeschouwers twijfelen waar ze zullen plaatsnemen, schiet Tom Vermeir als een speer uit zijn zitje. 'Doe maar, jong. Babbelt nog maar wat. Blijf nog maar wat staan. Heeft iemand zijn telefoon nog niet op vliegtuigstand gezet? Geen probleem! Laat maar. En pak maar op als ze bellen. Wie weet staat uw huis in brand! Heeft er iemand zijn huisdier bij? (*verbaasd*) Neen? Niemand? Ook niet in die handtas, madam?' Zo zet Vermeir de geestige toon. Patricia Kargbo kijkt stoïcijns toe.

Bagger is gemaakt door een club mensen die in het repetitiekot pijnlijk eerlijk waren tegenover elkaar en zichzelf. Dat levert integer, heerlijk zelfrelativerend én intens swingend theater op.

Wanneer Vermeir de zin 'het is allemaal niet gemakkelijk hé, vandaag? Ge moogt bijna niets meer zeggen! Het ligt allemaal zo gevoelig!' uitspreekt, fronsst Kargbo. En wij ook. Maar dat is buiten de trucen van regisseur Yahya terryn gerekend. Hij was jaren geleden het brein achter het prettig gestoorde collectief Het Kip én hij was de regisseur die in 2019 het geweldige [Locke](#) bij Compagnie Cecilia regisseerde. De man weet spelers vleugels te geven en kan dit al stoeiend met bestaande stukken (of films, zoals *Locke*) en of met totaal nieuwe creaties.

Bagger is gloednieuw. Woord voor woord, beeld voor beeld, noot voor noot gebouwd door een club mensen die in het repetitiekot pijnlijk eerlijk waren tegenover elkaar en zichzelf. Dat levert niet altijd grootse teksten maar wel integer, heerlijk zelfrelativerend én intens swingend theater op.

(c) Kurt Van der Elst

Nadat Vermeir de toon en het thema stevig in de startblokken heeft gezet, trapt Kargbo de motor echt in gang. Met ferme schwung duikt ze eerst in de huid van Richard II, een rol die ze in een andere voorstelling (*Ten Oorlog* van Camping Sunset) speelde. Ze doet dat op verzoek van Vermeir. Ze begrijpt niet waarom. Het publiek ook niet. Voorlopig niet... Kargbo start vervolgens 'het verhaaltje' van *Bagger*. De twee spelen een acteurskoppel dat worstelt en stoeit met de generatiekloof.

Een absoluut te genieten, doodeerlijke en geslaagde poging om een houten hangbrugje tussen twee generaties te bevestigen. En dat brugje wiebelt niet, het swingt!

Been there, seen that? Niet als terryn in de regiestoel zit. Gaandeweg het verhaal laat hij een oranje handtas aanrukken, wat lezersbrieven die heel treffend de gevoeligheden van Vermeir (en zijn generatie) benoemen en wat Bounty's. Na een grandioos groteske scène over het acteursbestaan van weleer vol champagne en coke switcht terryn de boel. Hij laat de personages van lijf wisselen, voert een plastic opblaasbeest op, brengt plots de 20ste eeuwse versie van Richard II ten tonele, diept een fantastische Jacksonsong op,...

Terryn zet doodleuk de chaotische gekte in om glashelder de chaos van vandaag én de nood van de jonge generatie te tonen. BAM!

(c) Kurt Van der Elst

De heerlijke slotsong is alles tegelijk: geestig, rakend, scherp, slim, fout, juist, een welgemeend vrolijke zwaai naar het verleden én een hoopvolle duim naar de toekomst.

Het maakt *Bagger* tot een feestje dat slordig oogt maar secuur in mekaar steekt. Al hadden een paar goede songs meer en, in de eerste helft, nog wat meer welgemikte volzinnen *Bagger* wat welgekomen extra gewicht gegeven. Niet getreurd, *Bagger* blijft een absoluut te genieten, doodeerlijke en geslaagde poging om een houten hangbrugje tussen twee generaties te bevestigen. En dat brugje wiebelt niet, het swingt!